

2024. május 13. hétfő

Zsolt 22, 2-9: *Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei. Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket. Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!*

Lk 22, 54-62: *Miután elfogták, elvitték, és bekísérték a főpap házába.*

Péter távolról követte őket. Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt:

– Ez is veled volt! Ő azonban tagadta: – Asszony, nem ismerem!

Röviddel ezután másvalaki látta meg, és rászólt: – Te is közülük való vagy!

– Ember, nem vagyok! – válaszolta Péter. Körülbelül egy órával később még valaki erősködni kezdett: – Bizony, ez is veled volt, hiszen ő is Galileából való!

Péter így szólt: – Ember, nem tudom, mit beszélsz!

Abban a pillanatban, amikor még beszélt, megszólalt a kakas. Ekkor az Úr megfordult, és rátekintett Péterre. Péter visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.

Igehirdetés: Néha csalódunk magunkban. És ez akkor nagyon rossz, de általában a javunkra válik. Főleg azért tud a javunkra válni, mert észleljük, hogy csalódtunk magunkban, ekkor nyílik meg bennünk a növekedés lehetősége. Hogyan működik ez? Nézzük meg Péter példáján.

Péter lelkes, tele van lelkesedéssel és pozitív érzésekkel Jézus iránt, ezért is mondja neki, hogy a halálba is követné mesterét. Most csalódik magában. Nem felfegyverzett harcosok előtt, hanem asszonyok és szolgálók előtt sem meri vállalni, hogy egyáltalán ismerné Jézust. Keservesen csalódik magában. Összetévesztette a lelkesedést a valódi szeretettel. A lelkesedése előrébb járt, mint a valódi szeretete. Beleütközött az önzésébe és a félelmébe. Ez mindannyiunkkal előfordul. Azt hisszük, hogy a szeretetünk megingathatatlan, aztán a következő percben már olyan dolgokat mondunk annak, akit szeretünk, hogy magunk is csodálkozunk rajta. Mi is beleütközünk a szeretetünk határaiba. Mit lehet ilyenkor tenni? Péter megengedi magának az elkeseredést, nem hazudik tovább magának – ez is nagy szó! – hanem belátja és bánja a bűneit. De ehhez szüksége van valamire, illetve valakire. Az evangéliumok egyik legszebb pillanata ez számomra, ahogyan Jézus a vallatóktól elfordulva a tömegen keresztül Péterre néz. És Péter érti Jézus tekintetét. Mert abban a tekintetben – és ebben biztosak lehetünk – nem szemrehányás volt, nem „na ugye megmondtam volt”, hanem az, hogy én így is szeretlek Péter. Szeretem a lelkesedésedet, de szeretlek akkor is, amikor csalódnod kell magadban. Nekem nem kell megfelelned, nem azért szeretlek, mert bátor és ügyes vagy, nem azért mert jól feleltél, amikor kérdeztelek, hanem azért szeretlek, mert szeretlek és ezt pont akkor fejezem ki feléd, amikor arra a legnagyobb szükséged van. Erről beszél Jézus tekintete Péter felé. Honnan tudom ezt? Hiszen ez nincsen leírva a bibliában. Onnan tudom, hogy rám is így néz. Minden gyónásban, minden bűnbánó imában ezt a tekintetet érzem magamon. Véletlenül pont egy PJ monogrammal bíró költő versében találtam meg ezt a legpontosabban:

Az ember itt kevés a szeretetre.
Elég, ha hálás legbelül
ezért-azért; egyszóval mindenért.

Valójában két szó, mit ismerek,
bűn és imádság két szavát.
Az egyik hozzám tartozik.
A másik elhelyezhetetlen.

Csalódtál már magadban? Akkor jó! Akkor érzed, hogy van tér benned a növekedésre, a szereteted még nincs készen. Péter is tudott növekedni, egészen addig, amíg élete végén a vértanúságba is követte mesterét.